

Shënim hyrës

Gazeta Albania një gazetë thellësisht politike, tashmë e mbyllur. Zotëroi për një kohë relativisht të gjatë peshë në shtypin shqiptar për shkak të problematikës që trajtonte sidomos në aspektin e problemeve kombëtare.

Në këtë gazetë botova 7 artikuj, 24 faqe dhe me shtrirje kohore prej 2006-2010. Tematika e shkrimeve të mia lidhen kryesisht me problemet e hasura në Minoritetin Etnik Grek dhe marrëdhëniet midis dy vendeve. Midis të tjerash atakohet ashpër nacionalizmi shqiptar dhe pengmarrja në emër të tij të MEG, si edhe politika për tjetërsimin e pronësisë mbi tokën në Himarë. Nënvizohet gjithashtu qëndrimi dyshues dhe abuzues i lidershit të PBDNJ-së me MEG, sidomos në Himarë.

Εισαγωγή

Η εφημερίδα Albania, μια εφημερίδα με έντονο πολιτικό περιεχόμενο, δεν κυκλοφορεί πλέον από χρόνια. Για αρκετά επίσης χρόνια κατείχε σημαντική θέση στον αλβανικό τύπο, λόγο του προβληματισμού σε πολιτικό και αλβανικό εθνικό επίπεδο .

Στην εφημερίδα αυτή δημοσίευσα 7 άρθρα, 24 σελίδες και σε χρονική διάρκεια από το 2006-2010. Ο προβληματισμός της αρθρογραφίας μου αφορούσε κατεξοχήν θέματα στην Εθνική Ελληνική Μειονότητα και τις διμερείς σχέσεις. Μεταξύ των άλλων κοντράρουν σκληρά τον αλβανικό εθνικισμό και η ομηρία εξ ονόματός του της Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας, καθώς και η πολιτική αλλοίωσης των περιουσιακών στοιχείων, ιδιαίτερα στη Χιμάρα. Υπογραμμίζεται επίσης η αμφίβολη και καταχραστική θέση της ηγεσίας του ΚΕΑΔ σε σχέση με την ΕΕΜ, ιδιαίτερα στο θέμα της Χιμάρας

PERMBAJTJA

- 1. Antigreqizmi nuk ndihmon as nacionalizmin shqiptar as marrëdhëniet ndërshtetërore**
(E vërteta e reportazhit në televizionin grek NET)
25.12.2006 /26.12. faq. 3.
- 2. Rreziqet që vijnë nga qëndrimi i PBDNj-së që Himarëa është greke vetëm në Greqi dhe jo e tillë në Shqipëri**
i. (Përse Dule luan me Himaren)
21.01.2007/23.01.2007 faq. 6.
- 3. Berisha e mashtroi për president, Nanua kërcenon dhe zbulon natyrën e vet dhe të politikës shqiptare**
07.04.2007 faq. 9.
- 4. Pushteti politik i Berishës dhe tjetërsimi në emër të tij të pasurisë pronësore, -rasti i Himarës dhe Bregut**
22.04.2007 / 24.04.2007 fq 1-10 faq. 11.
- 5. Minoriteti Etnik Grek, po mirret pengë i interesave nacionaliste shqiptare që u intereson defaktorizimin e tij.**
(Ku kullot kali i Trojës)
23.04.2007/25.04.2007 faq. 14.
Μετάφραση ελληνικά faq. 17.
- 6. Ne pritje të barbareve, apo barbarët mbeten vetëm**
17.10.2007 faq. 21.
- 7. Në mbrojtje të qytetarisë.**
09.05.2010 / 11.05.2010 faq. 23.
- 8. Fund** faq. 24

Nga Panajot Barka

Antigreqizmi nuk ndihmon as nacionalizmin shqiptar as marrëdhëniet ndërshtetërore

25.12.2006 / 26.12.2006

Të dielën me 24 dhjetor, prag krishtlindjesh, gazeta “Albania” hapet në faqen e parë me titullin “TV-shtetëror grek: “Myslimanet Shqiptarë janë Turq”. Në okelio: “Reportazh i TV NET në Dropull: “Tokat e jugut, trojet greke”. Dhe në nëntitull: “Citohen dropullit: “Lazarati banohet nga turq, nuk përzihemi me ta””. Ideja dhe përkthimi nga Panajot Barka. (!!)

Bëhet fjalë për një shkrim të një Jakup Gjoça nga Athina të botuar në faqën 5 të kësaj gazete. Besoj se nuk mund “të gjendet dhuratë” më e mirë të kësaj gazete për krishtlindjet (gazeta nuk botohet të henën), për harmoninë ndërjetare në vend, për marrëdhëniet ndëretnike në jug të vendit, por edhe për marrëdhëniet midis dy vendeve

Shqipërisë dhe Greqisë. Tregues për këtë është fakti që në Gjirokastrë; qytet ku edhe për Krishtlindje, ashtu si për festat e tjera të krishtera, nuk kishte urime publike, siç ndodh për festat myslimane; gazeta u shit brenda disa minutave.

Shkas për shkrimin në “Albania” u bë një emisioni udhëtimi në një nga kanalet publike greke me temë nga minoriteti etnik grek në Shqipëri, transmetuar më datë 18 të këtij muaji. Qëllimi i këtij emisioni dokumentar, si pjesë e një cikli disa vjeçar me udhëtime të panumërta në shumë vende të botës të drejtuesës së tij, gazetarës Maja Tsokli, ishte të sillte në vëmendjen e shikuesve grek realitetin në minoritetin etnik grek në Shqipëri, me problemet, jetën, traditat, kulturën e tij, si një vertetim i pohimit aq të hasur jo vetëm në këtë emision se ky minoritet edhe pse në vijim të kombit am, është aq i panjohur dhe aq larg nga ai. Në tërësi emisioni iu shmang problematikës në marrëdhëniet me shtetin shqiptar duke i mëshuar identitetit të këtij minoriteti dhe marrëdhënieve me kombin am.

Mirëpo, artikullshkruesi tek “Albania” gjen te ky emision një “skenar të mirëpërgatitur për të promovuar politikën zyrtare shoviniste greke” ndaj Shqipërisë. Argument për këtë deduksion përbën fakti që njëzë të thjeshtë e të rastësishëm në Dropull, (autori i shkrimit lë hapur të kuptohet se janë përzgjedhur enkas paraprakisht) e quajnë vetën “grek” (dhe jo më minoritarë, apo edhe minoritarë grek si në kohën e diktaturës). Se ata deklaroronin para kameras se jetojnë në trojet e tyre dmth se janë autoktonë. (ata guxojnë të thyejnë tabut e të veçtetave të paverifikueshme të sistemit komunist se “minoritarët” janë të ardhur në këto troje aty nga shekulli XVII ose XVIII dhe se “bujaria e shtetit shqiptar, në pasuri e të drejta ndaj tyre është pa limit”). Autori i shkrimit tek “Albania” nuk sjell asnjë argument kundër këtij realiteti në minoritetin etnik grek, ose një detaj të vetëm që të provojë se kush janë banorët para tyre në këto troje. Thjesht mbeshtetet te pesha e propagandës komuniste për të akuzuar palën greke (duke përfshirë anëtarët e minoritetit grek, medjat greke deri te politika zyrtare greke) për shovinizëm dhe për të

mbajtur ndezur nacionalizmin shqiptar. Për të qenë më bindës autori i shkrimit shkon shumë larg kur këto deklarata i servir si fakte që venë në dyshim terrësinë territoriale të shteti shqiptar. Kjo është tëpër e rrezikshme dhe provokative po të kihet parasysh se askush nga të intervistuarit “minoritarë” nuk vuri në dyshim terrësinë territoriale të shtetit shqiptar edhe kur thonë se minoriteti etnik grek në Shqipëri përbën një vazhdimësi natyrale gjeografike kombit am. Provokativ dhe i rrezikshëm është edhe fakti që një detaj i thenë me gjysëm zëri dhe i kundërshtuar nga gazetarja gjatë bisedës së saj me një të ri nga Derviciani për marrëdhëniet me fqinjët e tij nga Lazarati, fokusohet në shkrim dhe në gazetë si një zbulim për të vertetuar se politika zyrtare greke në marrëdhëniet me fqinjët shqiptarë udhëhiqet akoma nga parimet e kohës së perandorisë otomane të “rum milletit” ku myslimanet konsideroheshin turq dhe ortodokset grek. Kjo është një tezë që konsumohet shpesh në medjat shqiptare dhe kuptohet që ngjall ilaritet. Në rastin në fjalë përgjithësimi i një gjysëm fjalie të një njëri anonim që më siguri ka më shumë miq në Lazarat se sa në Greqi, është një urrë zjarri në marrëdhënjet midis dy komuniteteve me etni e fe të ndryshme ngjitur me njëri-tjetrin por edhe për marrëdhëniet në nivele e plane të tjera midis shqiptarëve e grekëve.

Lë të mos harrojmë se xhirimet për këtë emision dokumentar për minoritetin grek në Shqipëri u bënë në verën e vitit 2004, pak pas përfundimit Evrofutbollit, ku Greqia u shpall kampione dhe minoritarët grek në Shqipëri nuk u lanë të manifestonin për fitorën e ekipit të kombit të tyre. Madje ndodhen dhe incidente të rënda që për hir të mirëkuptimit u kapërxyen. Kuptohet që emisioni nuk ishte jehonë e kësaj atmosfere. Por deklarata e të riut nga Derviciani domosdo që po.

Në këto rrethana artikulli i ngjan një mbledhjeje të qëmotshme të Frontit Demokratik të lagjës për të demaskuar “armiqtë e popullit që folën kundër udhëheqjes”. Një nga ata në shkrim jam edhe unë. Sqarohet, edhe pse nuk jam i detyruar, se prania ima në këtë emision lidhet me faktin e të qenit korrespondent në të njëjtin institucion mediatik. Ishte një përvojë në shumë drejtime, vëçanërisht në aspektin e përgjegjësisë profesionale dhe etikës së gazetarit si pjesë e saj. Por më shumë që një imponim ndaj vetës për të respektuar profilin e emisionit dhe të vet gazetarës për të ngritur një emision në bazë të ndjekjes, eksplorimit dhe hulumtimit në mënyrë spontane dhe të natyrshëm të çdo detaji, për të dalë në “përfundime” që rrjedhin nga ekspozimi i tyre. Siç e thamë emisioni ishte pjesë e udhëtimit të gazetarës greke Maja Tsokli në çdo skaj të botës, në vende me histori dhe kulturë të lashtë, me konflikte nga më të nxehura, me varfëri të skajshme, apo që paraqesin interes njohjeje të çfarëdollojshme. “Arma” e vetme e zonjës Tsokli, vajzës së një piktori nga më të famshëm të Greqisë, për të përballuar çdo situatë të pakëndshme dhe të vështirë, është kultura e gjerë e skalitur te buzëqeshja, mirëkuptimi dhe aftësia për t’i komunikuar me një veshtrim edhe bashkëbiseduesit më të vështirë, dyshues dhe të paragjykuar, sigurinë se prej saj nuk i vjen asnjë e keqe. Në këto rrethana, vetëm nëse duhet të pranosh se do të marrësh si shpërblim përçmimin e saj do të pranosh rolin e “ideatorit” në punën e vet. Vetëm një mendje shpellarësh mund të pranojë dhe të paragjykojë këtë gazetare kozmopolite, këtë vajzë që për lirinë dhe autortetin e saj mohoi mbeshtetjen e staturës dhe famën e babait të vet, se merr përsipër misionet e qarqeve nacionaliste greke. Vetëm një medjokër në punët e demokracisë e të lirisë së shtypit, apo një mashtrues që abuzon me fuqinë e shypit për të nxitur urrejtje, mund të pranojë se politika zyrtare greke mund të mbeshtetet në forma të tilla gazetaresh për të bërë “politikë nacionaliste”. Apo se politika zyrtare greke është e unifikuar me medjen. Dhe emisioni e tregon qartë këtë.

Si përfundim do të thoshja që ky shkrim nuk është gjë tjetër veçse pjesë e atyre shkrimeve që shesin për patriotizëm antigreqizmin si mjet për forcimin e nacionalizmit shqiptar. Fatkeqësisht ky mentalitet që i shërbeu, për arsye që mund të konsiderohen të

drejta, ideologjisë kombëtare shqiptare të një periudhe 150 vjet më parë, thirret në ndihmë të nacionalizmit ende sot. Madje, gjithmonë e më shumë po dalin në dritë “teoricien” nga Shqipëria, që në emer të këtij mentaliteti nacionalist, marrin përsipër për të ringritur në kembë teza të vdekura të Falmerayerit të shekullit të XIX dhe të para Luftës së II Botërore, se grekërit e sotëm nuk kanë asnjë lidhje me grekërit e lashtë. Nuk dua të përmend këtu proverbin e njohur “se u vjen keq për kalorësin që i varen këmbët”, por të shpreh keqardhjen se ky mentalitet edhe pse po rrezikon të kthehet në bumerang për vet emancipimin shoqëror e nacional të Shqipërisë, nuk po kundërshtohet. Madje, i pashpresë duket në kambanat e tij dhe vet Kadareja. (Kohët e fundit një grup aktivistësh grek, përkrahës të hapur të shqiptarëve, të cituar dhe në medjat shqiptare, kërkuan që të kontaktojnë me homolog shqiptarë përkrahës dhe ata të Greqisë dhe të grekërve. Gjeten të tillë aq sa tepruan shumë nga gishtat e njërës dorë) Kjo do të thotë se kjo situatë nuk po marginalizon vetëm minoritarët grek në Shqipëri, (artikulli i “Albanies” shkon akoma me tutje duke ndezur vatra zjarri me emra e vende konkrete). As marrëdhëniet midis Shqipërisë dhe Greqisë. Por ka faktorë që synojnë të mbajnë të marginalizuar e të distancuar nga shoqëria greke edhe emigrantet shqiptarë në Greqi. Në një letër të një emigranti të botuar në gazetën “SOT” datë 22.12.2006, thuhet fare hapur se medjat në Shqipëri u kërkojnë korrespondentëve të tyre në Greqi që të evidentojnë vetëm anët e zeza të jetës dhe të marrëdhënieve të tyre me shoqërinë greke. Ndërkohë ai pranon të kundërtën dhe numëron në letrën e tij me dhjetra shoqata emigrantesh shqiptarë, kryesisht intelektualësh, që veprojnë në Greqi dhe po aq aktivitete të organizuara ditët e fundit në Greqi për nder të festës kombëtare të Shqipërisë. Asnjë lloj nacionalizmi grek aq me tëpër shtetëror nuk po i kundërvihet. Atëherë..... Mos po mbetemi me kokën kthyer prapa. (!?)

Panajot Barka

Për gazetën Albania datë 25.12.2006. U botua me 26.12.2006 (Është e arshivuar).

**Rreziqet që vijnë nga qëndrimi i PBDNJ-së që Himara është greke
vetëm në Greqi dhe jo e tillë në Shqipëri**
(Përse Dule luan me Himaren)

21.01.2007/23.01.2007

Të shtunën, në ditën e parë të takimeve zyrtare elektorale të partive politike me zgjedhësit, Partia e të Drejtave të Njëriut u prezantua me incidentin e parë elektoral, në atë që konsiderohet pika e nxehtë e zgjedhjeve, -Himara.

Lajmi në lidhje me incidentin ishte pak a shumë kështu. Disa persona tre në numër, “të revoltuar” për faktin se PBDNJ-shi hapi fushatën elektorale në Himarë me fjalime në gjuhën greke të cilave u parapriu hymni kombëtar grek, tentuan të prishin tubimin e Partisë së Dulës. Në këtë përpjekje ata, duke bërëtitur parulla pro kryeministrit Berisha dhe autoriteteve të tjera të larta qeveritare dhe kundër Dulës e kryetarit aktual të bashkisë së Himarës, Bollano, u konfrontuan me manifestuesit të Dulës. Për pasojë pati plagosje të lehta dhe tre persona të shoqëruara në polici.

Komentet e para të ardhura nga PBDNJ-ja ishin se incidenti kishte prapavijë politike pa i venë gishtin ndonjë subjekti të caktuar politik dhe se personat “keqbërës” janë të njohur në Himarë për aktivitetet e tyre të dyshimta dhe të paligjshme, por të mbrojtur nga shteti.

Lajmi dhe komenti deri këtu nuk do të bëheshin shkas për shkrimin në fjalë. Ose mund të lidhet me një analizë kundër incidenteve të tilla që, për arsye të njohura, marrin një ngjirim tjetër kur ndodhin në Himarë me precedente edhe më të rënda në të kaluarën. Kuptohet edhe një analizë e tillë ka rëndësinë e vet. Por, objekti i këtij shkrimi lidhet me komentin që i bëri si kryetari i PBDNJ-së Dulja, ashtu dhe kryetari i Bashkisë së Himarës Bollano, faktit nëse mitingu, ose në miting u përdor gjuha greke. Dulja e konsideroi këtë fakt, sipas medjave, “një përrallë” dhe Bollano, në fillim thjesht e mohoi e më pas deklaroi se “kush nuk di greqisht në Himarë”(!). Pra, problemi është tepër i thjeshtë. Pse lidhshipi i PBDNJ-së i shmanget publikimit të faktit se në miting u përdor gjuha greke! Është e kundër ligjshme? Në rast se jo, atëherë pse e shmang për opinionin e gjerë këtë fakt. Në rast se po, pse e aplikon. Po ashtu, në rast se pati njëanshmeri, pra prania e elementit grek shpërfillte domosdoshmerinë e pranisë së elementit shqiptar, ose ligjin elektoral, pse u lëjua. Po ashtu, në rast se elementi “i irrituar” nga përdorimi i greqishtes, u nxit nga dikush për të thenë se “ata janë shqiptarë” dhe në xhep edhe ata mbajnë kartën e identitetit të të qenit homogjen grek, atëherë kush fshihet pas këtyre mitingashëve dhe çfarë do të arrijë. Të pohojë vertet një realitet të kundërt nga ai i promovuar në mitingun e PBDNJ-së apo të martirizojë lidhshipin e kësaj partie. Pra momenti sjell në pah një problematikë që një orë e më parë duhet të sqarohet dhe nga ana tjetër lëjohet në këtë formë që të abuzohet.

Momenti në fjalë, kuptohet që buron në radhë të parë nga dyfytërsia politike e Partisë së Dulës dhe për këtë problem. PBDNJ-ja dhe OMONIA e konsideruan fitoren e nënkryetarit të OMONIAS Vasil Bollano në 2003 në Himarë, si argument bindës të vertetësisë se bashkia e Himarës është pjesë e pandarë e zonave të tjera të minoritetit grek në Shqipëri, të mohuar nga sistemi komunist dhe të papranuar në të gjitha nivelet e realitetit të sotëm në Shqipëri. Në këtë aspekt pati vlerë edhe raporti i organizmave ndërkombëtare në lidhje me zgjedhjet vendore të atëhershme që përmendte në mënyrë taksative praninë në Himarë të një komuniteti grek. Shndërrimin në simbol të helenizmit në Himarë të një kryetari bashkie (të fituar nga PBDNJ-ja në saj edhe të aleancës me PD-në), e favorizoi dhe beteja pa arsye dhe incidentet tepër të rënda të shkaktuara nga ato forca e qarqe që e konsideronin këtë zgjedhje si goditje e rëndë për

nacionalizmin shqiptar dhe pjesë e strategjisë helenizuese të Greqisë ndaj të jugut të Shqipërisë. (!)

Argumenti u përdor me mjeshtri nga lidershipi i PBDNJ-së në ambjentet helene për të vertetuar “aftësitë” e tij në “kurrorëzimin me sukses të betejave për çeshtje të rendësishme dhe të veshitura të karakterit etnik”. Me këtë argument dhe duke mbajtur në këto qarqe për dore Bollanon, Dulja kërkoi të zgjaste jetëgjatësinë e tij në rolin e “një udhëheqësi” largpamës etnik.

Përse e theksojmë këtë. Për arsye se ai asnjëherë nuk artikuloi të njëjtën gjë në qarqet shqiptare. Nuk e ndihmoi për të nënkuptuar faktin se Himara është greke as gjuha ezopike e përdorur prej tij. Ndërsa Bollano mjaftohej, ose duke thenë se për këtë duhej pyetur himarjotet, (që do të thotë se ai s kishte ide), ose i shmangej pyetjes duke thenë se nuk ishte momenti, ose duke folur thjesht për vetën etij.

Të njëjtën gjë benë këta dy zotërinjtë edhe me çeshtjen e shkollës private dygjuhëshe në Himarë. Në Greqi dhe në qarqe të tjera greke trumbetonin si sukses të tyre rihapjen pas pesë dekadash të shkollës greke në Himarë, (duke nënkuptuar një shkollë publike në gjuhën greke që do të saksiononte përkatësinë e Himarës në pjesën tjetër të minoritetit etnik grek në Shqipëri), ndërsa te Berisha kërkonte leje për shkollë private të administruar nga shoqata nën varësinë e PBDNJ-së (?!). Ashtu si edhe u bë. (Nuk mund të mos vihet re se referimet tek elementi grek në Himarë edhe kur pranohen në mjedisin shqiptar i jipet një ngjyrim tjetër nga të qenit pjesë përbërëse i etnisë greke. Dhe këtë e bën në këtë mjedis edhe lidershipi politik i PBDNJ-së dhe i OMONIAS)

Fakti që për Dulën Himara është greke vetëm kur ai ndodhet në qarqe greke dhe është jo greke kur ndodhet në mjedisin shqiptar e tregoi dhe rasti i mitingut të fundit. Në rast të kundërt ai nuk kishte asnjë arsye të mohonte faktin e përdorimit të gjuhës greke në një miting qoftë edhe elektoral. Këtë të drejtë ia garanton kushteta e vendit dhe konventa kuadër?! Ai pse ia mohon vetës. Dhe me keq akoma. Përderisa e përdori në miting gjuhën amtare pse del pastaj dhe përgënjeshton vetvetën. Nga kush fshihet zoti Dulja dhe te kush kërkon të mburet.

Pra loja e Dulës në këtë plan është e rrezikshme. E rrezikshme se ai u kap fort pas “yllit” të Himarës dhe mbeshteti pikërisht këtu gjithë avenirin e vet politik duke abandonuar dhe lenë mënjanë gjithë problematikën e pjesës tjetër të minoritetit etnik grek. Dhe po të kemi parasysh, vetëm faktin se femijët në shkollat publike në gjuhën amtare në minoritetin grek, nuk kanë asnjë tekst mësimor në gjuhën amtare, ndërkohë që partia e Dulës po bën mbi dhjetë vjet në pushtet, atëherë nuk është e logjikshme të pyesim se kujt i shërbën zoti Dulja. Në rast se për përfitime politike dhe personale nuk e ka për gjë të kthehet politikisht herë nga e majta e herë nga e djathta, loja të ngjashme për çeshtje si kjo e Himarës e kanë koston shumë të rendë, aq sa nuk ka kurrfarë rendësie nëse i faturohet atij.

E rrezikshme se tani ky “yll” duket se nuk po “i ndriçon rrugën e tij” dhe jo vetëm aq. Ai e kupton se fatura e dështimit do t’i mbetet atij dhe ai e di shumë mirë sa peshon dhe çdo të thotë një faturë e tillë. E rrezikshme është se me këtë logjikë po t’i kerkohet nëser që gjuha greke të mos përdoret publikisht dhe në fshatin e tij në Goranxi, ai do ta pranojë. E rrezikshme është dhe për faktin se me këtë taktikë ai i ve marrëdhëniet shtetërore në lidhje me Himarën në raporte mashtrimi që mbjellin mosmarrëveshje dhe konflikte dhe, ashtu si për shumë çeshtje të tjera në lidhje me minoritetin etnik grek në Shqipëri apo dhe për probleme të tjera midis dy vendeve, lëjon të shtohen paqartësitë dhe qëndrimet e dyzuara dhe të kundërta. E rrezikshme se krijon premisa për marrëdhënie konfliktive midis anëtarëve të shumicës dhe pakicës në vend. Nga ana tjetër edhe kjo situatë e krijuar herë pas here në Himarë i shtohet frymës së psikozës negative dhe presionit në të gjithë komunitetin e minoritetit etnik grek në

Shqipëri, frymë që buron nga ekuivalentimi i gabuar i reciprocitetit, sidomos negativ, në marrëdhëniet bilaterale. P.sh del në sipërfaqë problemi i emigrantëve shqiptarë në Greqi, mënjëherë ekuivalenti kërkohet te minoriteti grek. Shtrohet problemi çam, hapur ose mfshehtas analogohet me minoritetin etnik grek. Madje shkohet aq larg sa edhe minoriteti musliman i Trakës në Greqi të krahasohet me minoritetin etnik grek në Shqipëri Pra po lëjohet shumë mjegull dhe për shumë probleme. Nga kjo mund të përfitojnë ca Dule, por nëse do të lëjohet kjo situatë e ardhmja do të korr erresirë dhe konflikte.

Panajot Barka Për gazetën Albania, 21.01.2007 u Botua të henen 23.01.2007 eshte e arshivuar)

nga P. Barka.

Berisha e mashtroi për president, Nanua kërcenon dhe zbulon natyrën e vet dhe të politikës shqiptare

07.04.2007

Të enjten që sapo shkoi në TV Klan u shfaq edhe një herë Fatos Nano. Si asnjëherë tjetër ai ishte Nanua prej vërteti. Nuk do të përbënte shkas për komente të rëndësishme nëse shfaqja e tij kësaj here nuk do të lidhej drejtpërdrejt demarshin e tij për postin më të lartë politik në vend. Kjo për faktin se arriti të përcjellë te publiku në mënyrën më të hapur dhe më sfiduese thelbin e politikës dhe të politikanit tonë. Thjesht ishte arrogant dhe kërcenues, hipokrit e demagog. Dhe aspak në nivel personal, gjithçka në emer të realizimit të qëllimit personal, atë të shijimit të postit të koltukut të presidentit.

Së pari, ai u vetshpall kandidat për president. (Ndryshe nga logjika politike në vend, -rasti i B. Topit,- që e propozon partia e tij dhe aq me tepër kur situatat janë të tilla që kërkojnë konsensus partiako-politik). Nanua na deklaroi se, ndryshe nga herët e tjera, që do të thotë të zgjidhet president “me pazare”, kësaj here kërkoi t’i imponojë opozitës emrin e tij për kandidatë. Nanua e bën këtë nga njëra anë se e di shumë mirë se vetëm kështu mund të funksionojë logjika e presidentit konsensual dhe shmangja e zgjedhjeve të parakohshme. Nga ana tjetër e kupton se shanset për “pazaret” kësaj here janë me propabilitet të për të ulët, si përsa i përket sigurimit të korumit të votave, ashtu dhe për shkak të nevojës së konsensusit politik.

Për këtë arsye ai kërcenoi se po nuk u zgjodh ai president, Partia Socialiste do të shpërbëhet. Pra, ai është i gatshëm që të shkatërrojë edhe atë për të cilin ai pretendon se përbën kredibilitetin e tij politik. Paralelisht, ka gati dhe akuzën për tua faturuar të tjerëve këtë akt të mënxyrtë,-lidërshipt aktual.

Kërcenoi paralementin me bllokim punimesh dhe vendin me stanjacion ose kthim prapa në rrugën e reformave dhe procesëve integruese Euroatllandike.

Pra, së dyti, me dashje ose pa dashje na pohoi se është pikërisht ai (dhe alterego-ja e tij, të cilit, me elokuencë arrogante i bëri “osana” në shfaqjen e tij publike pikërisht në TV KLAN), që mbajnë nën kontroll kacakët e stuhive në vend, përplasjeve, krizave, ngecjes se vendit në ecjen e gaforës. Pra, na vertetoi se ata janë shkaktarët dhe përgjegjësit kryesorë për rrugën e mundimshme të vendit në proceset demokratike. Ata e përdorin me egërsinë më të madhe abuzive dhe në mënyrë të patolerueshme forcën politike që u jep vota e popullit dhe postet politike të përfituara nga kjo votë, për të venë në shërbim të interesave të tyre personale çdo strukturë shtetërore, ekonomike e politike të përfaqësuar prej tyre.

Së treti, i doli në krah kryeministrit Berisha duke i servirur alibinë më të qenësishme për të kundërshtuar arsyen reale dhe domosdoshmërinë historike që pas Nanos edhe Berisha duhet të largohet nga politika. Nano me arrogancë, na tha se Berisha është faktori më i votuar në vend dhe të gjitha ata që kërkojnë largimin e tij, janë analfabet në politikë dhe jashtë realitetit. Më këtë rast, ai, Nanua, krijoi edhe për vete alibinë se zgjedhjet e korrikut të 2005 nuk i shiti ai te Berisha për interesat e veta dhe kërkoi të shtojë tek “shkaktarët” për fitorën e Berishës pas Metës edhe Ramën.

Shitja e zgjedhjeve të korrikut të 2005 përbën na fakt aktin e fundit të bashkëpunimit nën rogoz të Nanos dhe Berishës. Që nga ky moment e në vijim ata bashkëpunojnë hapur. Më këtë rast, nga njëra anë na zbulojnë se të gjitha akuzat e ndërsjellta publike nga më të egrat, të gjitha “përpjekjet” për të denuar dhe ndjekur njëri - tjetrin ishin demagogji ose pjesë e maskimit në publik të bashkëpunimit të hidhur në dëm të

interesave të demokracisë dhe të votuesve shqiptarë. Pra ishin dhe janë pjesë e të njëjtit moçal, faktorë që nëpërmjet këtyre formave të bashkëpunimit kishin përqëndruar në duart e tyre (përshtetë), peshën e të gjithë shtetit me pasojë mosfunksionimin e tij asnjëherë. Nga ana tjetër, nëvoja për një bashkëpunim tanimë të hapur midis tyre, tregon shkallën e madhe të pamundësisë për të mbijetuar në politikë dhe sa më shumë janë pjekur kushtet që ata të dy dhe praktikat e tyre drejtuese të dalin nga përdorimi politik.

Së katërti më demagogjinë komuniste të përmallimit dhe vuajtjes për fatet e atdheut dhe të popullit Nanua na shpalosi “projektin” e tij për të ardhmën e Shqipërisë. Foli në fakt për ato gjëra që për tetë vjet i kishte në dorë dhe nuk i bëri. Përkundrazi! Po ashtu atij iu dhanë, më shumë se çdo njëri tjetër, mundësitë që të rivinte në krye të punëve të shtetit dhe nuk bëri asgjë nga ato që premtonte dhe i ripremtoi.

Në këto rrethana për haxhi qamilet që Nanua solli në politikën shqiptare dhe tani pa pikë përgjegjshmerie dalin dhe deklarojnë se pavarësisht nga qëndrimi politik i partisë së tyre ata do ta votojnë Nanon-president, shtrohet një pyetje e thjeshtë: Nëse vertet Nanua zgjidhet president kush na garanton se ai do të respektojë protokollin e postit dhe nuk do të duhet që për një firm të nomeklaturës së presidentit nuk do të duhet marrë me radhë hotelet luksoze jashtë vendit!?

Por nga ana tjetër kandidatura e Nanos për president, përderisa nuk mund të jetë konsensuale brenda rradhëve të opozitës, objektivisht do të çojë në thellimin e polarizimit dhe drejt përçarjes së saj. Aq më tepër po të kemi parasysh mjetet që kanë në kontroll vet Nanua dhe deklaracionin me cinizën se janë efektive për të realizuar interesat e tij.

Po ashtu, në kambin blu, në kushtet e lojës me dhe pa top i Berishës për vite me radhë, dalja në treg e emrit të B. Topit për postin e presidentit nuk mund të lejohet të kalojë pa pasojat të rënda “në unitetin e çeliktë” të rradhëve të PD-së. Pra, dosja e re (çështja e presidentit) me kapakë blu dhe me fletë rozë me protagonist Nanon dhe Berishën duket se nuk mund të funksionojë më.

Si zgjidhje e vetme do të ishte: Arritja e konsensusit për zgjatjen e mandatit të presidentit aktual, imponimi (në rast se nuk ka konsensus) të një qëverie teknike me afat kohor të përcaktuar brenda të cilit kjo qëveri do të mirrte përsipër reformat e duhura kushtetuese e zgjedhore si dhe zhvillimin e zgjedhjeve të përgjithshme me këtë strukturë ligjore e qëverisëse si dhe zgjedhja e presidentit.

P. Barka, Gazeta ALBANIA 07.04.2007 u botua te nesermen

Pushteti politik i Berishës dhe tjetërsimi në emër të tij të pasurisë pronësore, -rasti i Himarës dhe Bregut

22.04.2007. u botua me 24.04.2007 fq 1-10

Δuo άρθρα που δημοσιεύτηκαν με μικρές συντομεύσεις στην εφημερίδα ΑΛΒΑΝΙΑ στις ημερ. 24 και 25.04.2007

Në gamën tëpër të gjerë të konflikteve të hapura nga kryeministri Berisha në një hark kohor tëpër të shkurtër, konflikti në Jalë ka, përveç anëve të përbashkëta me konfliktet e tjera edhe anë me interes të vëçantë.

Larmia e konflikteve po vertetohet më së miri nxitimin e Berishës për të kaluar nën kontrollin e njëzëve të tij ato veprimtari, private apo publike, që garantojnë përfitime ekonomike pa hesap, por që në një mënyrë ose një tjetër vazhdojnë të jenë në duar

të tjera. Paralelisht synon prishjen e bazës sociale dhe elektorale të kundërshtarëve të tij politikë, (ose, duke abuzuar me pushtetin ekzekutiv, t'u imponojë mbeshtetësve të opozitës përkrahjen ndaj tij). Në arritjen e këtij qëllimi i duhet sigurimi i heshtjes duke eliminuar mjetet e reagimit, apo të përçimit të reagimit, siç janë medjat dhe fjala e lirë. Duhet gjithashtu venë re se kjo ofensivë konfliktesh vjen menjëherë pas dështimit të Berishës për të shtënë nën kontroll institucionet shtetërore të pavaruara, të cilat do t'i kishin siguruar me kohë dhe pa zurmë synimet e lartëpërmenduar.

Nxitimi i Berishës, në dukje i pakuptimtë, është objektiv po të kemi parasysh logjikën e njëshit të qeverisë dhe zhvillimet politike në vend.

Së pari, ai ndodhet nën presionin e mbështetësve të tij të cilët shpresuan se të nësërmën e marrjes së pushtetit do të hanin me lugë të artë dhe do të laheshin në vaska floriri. Tani ata shikojnë se po mbësin me gisht në gojë ndërkohë që një grup i vogël njëzëzish rreth Berishës nuk mjaftohen vetëm duke futur gishtin me mjalt por tentojnë gjithë qypin.

Së dyti, ky nxitim lidhet me faktin se në horizont duken zgjedhjet e parakohshme. Për to më i interesuar se kushdo është vet Berisha. Atij nuk i intereson kushti president konsensual. Kjo do të thotë një emër i imponuar nga opozita që nuk do t'i lejojë serish Berishës të vë dorë mbi drejtësinë dhe institucione të tjera të pavarura, apo të aprovojë ligje në shërbim vetëm të asaj mazhorance të përfaqësuar nga klanet e tij. Zhvillimin e zgjedhjeve të parakohshme si rrugë të vetme shpëtimi për karrierën e vet politike, ai e lidh me fitorën me çdo kusht. Dihet nga të gjithë se realizimi i këtij kushti kërkon sa më shumë përkrahës nga ata që kontributin e tyre paraelektoral e lidhin me përfitimin e pamerituar që rrjedh nga ndarrja e pushtetit. Mirëpo, ata nuk u kanë parë hajrin premtimeve të para edhe pse kanë kaluar gati dy vjet. Kështu që ai do të nxitohet t'i kënaq sado pak. Do ta bëjë këtë edhe për të mos lëjuar çarjet e mëtejshme brenda partisë së tij dhe koalicionit të vet qeverisës

Së treti me këto veprime që kanë në thelb konfliktin, Berisha kërkon njëkohësisht të tërheq vemendjen nga kërkesa themelore për reformat e kërkuara dhe të premtuara,

sidomos nga reforma zgjedhore. Çuarja e vendit në zgjedhje të parakohshme me ligjin e egzistues elektoral, bile pa marrë parasysh dhe amedamentet e bëra në janar 2007, (rasti i Shijakut ishte prova e parë), i lëjon Berishës të kalkulojë në tavolinë një fitore elektorale që, pse jo, mund të garantojë edhe zgjedhjen e tij në postin e presidentit. (!!!) **Rasti Jalë është një konfirmim absolut i kësaj situatë.** Pas referimeve në zbatim të ligjit, duken “projekte” pas të cilave fshihen emra familjarë të vet kryeministrit. Rasti Jalë, ashtu si rasti Ksamil pak muaj më parë, apo shfaqja e fadromave të qeverive socialiste disa herë në Himarë apo dhe në Kakome, kanë në thelb: së pari prishjen e objekteve (me ose pa leje) për të përfituar drejtpërdrejt dhe për vete nga një pjesë të kësaj perle poseduesit e rinj të pushtetit, qoftë ai lokal, qoftë ai qendror.

Së dyti, në emër të integritimit të zonës në turizmin botëror, poseduesit e pushtetit politik duan të bëhen partner me aksione private në këto ndërmarrje. (Në të dyja rastet një hulumentim qoftë edhe sipërfaqësor na verteton se ata që dërgojnë fadromat për të prishur objektet në këtë zonë, apo për të mbajtur pezull ndarjen e pronave, apo për të falsifikuar dokumentet mbi pronësinë e trojeve, janë pushtetarë që në emer të shtetit kërkojnë pjesë për vete në vendet më të bukura të kësaj pjese të Rivjerës. Ata që protestojnë në emer të interesave të banorëve për shkelje të ligjit, e bëjnë këtë duke u nisur fillimisht nga interesat e tyre. Kërkojnë t’i mbrojnë ato duke akuzuar strukturat e shtetit për shkelje të ligjit në dëm të banorëve pronarë të ligjshëm të atyre pasurive, ose në dëm të interesave të krahinës në terësi.)

Po vërtetohet gjithashtu fakti aq i përfolur se ngjyrat nacionaliste për zgjedhjet (lokale apo politike) në Himarë dhe në zonën me të gjerë të Bregut deri në Sarandë, shërbejnë si mjergull për planet dhe qëllimet e individëve të pushtetshëm, që në emer të patriotizmit, të bëhen pjesëtarë në shpërndarjen dhe rishpërndarjen e vlerave turistike të kësaj zone.

Nuk mund të vihet gjithashtu në dyshim se ofensiva disa vjeçare në emer të zbatimit të ligjit në këtë zonë ka si qëllim minimizimin dhe eliminimin e rolit të banorëve autoktonë (me kuptimin vendas) në mbarëvajtjen dhe përfitimin nga turizmi në këtë zonë. Mendojmë për një çast se cili do të jetë roli dhe mundësia konkurrese e banorëve vendas në turizmin e zonës nëse në këtë zonë do të ndërtohen 4-5 fshatra turistike të administruar nga të huajt me pjesëmarrjen e individeve që përfaqësojnë pushtetin politikë në vend. Cili do të jetë roli i tyre kur një pjesë tjetër të aktivitetit turistik e kontrollojnë grupet që pastrojnë parat e pista dhe ato të krimin të organizuar, apo dhe faktorë të tjerë.

Po t’u referohemi faktëve dhe realitetit do të vemë re se kjo strategji ka vite që aplikohet, bile edhe me synime më të diferencuara.

Kështu p. sh. në një kohë që në Shqipëri, sipas deklaratave të kryeministrit Berisha, ndërtimet pa leje kapin vlerën e mbi pesë miliardë Evrosh, fadromat e policisë ndërtimore kanë goditur në mënyrë të përsëritur vetëm në këtë pjesë të vendit. Himarë, Ksamil, Butrint, Kakome dhe tani Jalë ndërsa janë futur në rreth të kuq Vunoi, Palasa dhe Dhermiu (Çfarë imuniteti zotërojnë ndërtimet pa leje, bile më të bezdisura, në plazhet e Vlorës, Divjakës, Durrësit, Shengjinit, Velipojës etj të cilat nuk janë bërë kurrë objekt i policisë ndërtimore!?) Përsa i përket diferencimit që thamë disa herë u vu re që në ekspeditat “ndëshkimore” për prishjen e ndërtimeve pa leje në zonat e Bregut të Jonit të përmendura më lart, përzgjidheshin kryesisht objektet e minoritarëve grek, atje ku kishte dhe ndonjë objekt tjetër të qytetarëve të tjerë shqiptarë. Pasi ato shkatërroheshin, fadromat largoheshin për të ardhur serish kohë pas kohe me të njëjtën taktikë, logjikë dhe qëllim.

Në këtë kendveshtrim nuk mund të mos vemë re se kjo strategji lidhet me faktin se zhvillimi i turizmit në anën tonë të Jonit është objektivisht i detyruar të konceptohet jo

si konkurues me turizmin në Kurfuz dhe në brigjet analoge greke por si komplementar dhe bashkëpunues. Këtë perspektivë zhvillimi të turizmit në këtë rajon duket se e pengon elementi grek në të dy anët e kësaj pjese të Detit Jonë. Kjo për faktin se, në planin etnik, nuk jep garanci se mund t'i rezistojë ndikimit grek edhe elementi shqiptar vendas, qoftë ai në shumicë. Kështu që më e udhës është që ky element të shmanget nga roli primar në turizmin intensiv dhe integruet në këtë zonë. Pra, një analizë e thelluar na çon në përfundimin se në këtë pjesë të Bregdetit të Jonit kemi një larmi konfliktesh dhe interesa ku të ekspozuar para rrezikut dhe të pambrojtur nga ligji janë banorët vendas dhe zhvillimi i turizmit të vertet, intensiv, bashkohor dhe të integruar.

Panajot Barka. Gaz. ALBANIA/ 22.04.2007. u botua me 24.04.2007 fq 1-10

Nga Panajot Barka

Minoriteti Etnik Grek, po mirret pengë i interesave nacionaliste shqiptare që u intereson defaktorizimin e tij.

(Ku kullot kali i Trojës)

24.04.2007

Të dielën që shkoi, më 22.04.2007, emisioni “Exclusive” të Top Channel nën titullin “Kali i Trojës” bëri një përpjekje për të revokuar ngjarjet që sollën marrëdhëniet më të veshitura midis Shqipërisë dhe Greqisë dhe shtetit shqiptar me minoritetin grek në Shqipëri. Bëhet fjalë për pervjetorin e 13-të të incidentit të Peshkëpisë i cili shënoi dhe fillimin e kulmimit të

përkeqësimit të këtyre marrëdhënieve. Ne që i përjetuam me dhimbje dhe stoicizëm ato ngjarje prisnin nga emisioni të na jipte edhe pogramin e shtetit të atëhershëm ndaj minoritetit grek. 22 prilli i 1994 shënoi kulmin e ofensivës së strukturave shtetërore të dhunës me në krye SHIK ndaj minoritetit grek në Shqipëri. Mbi 250 kuadro, intelektual dhe drejtues të këtij minoriteti u dëportuan në rajonet dhe komisariatet e policisë. Disa syresh u arrestuan, pesë u burgosen dhe dolën para gjyqit. Me dhjetra shtëpi u bastisen natën. Dhunshëm dhe pa asnjë proces-verbal u bastisën të gjitha zyrat e OMONIAS, dokumentet arkivore të sëcilës ende nuk janë kthyer. Me qindra anëtarë të këtij minoriteti, burra dhe gra iu nënshtuan hetimeve brutale duke iu shkelur të gjitha të drejtat me pasojë marrjen e deklaratave dhe dëshmime të diktuar.

Ajo që duhet shënuar gjithashtu, si diçka e pashlyer për kujtesën dhe ndergjegjen e minoritetit grek, është fakti se ky minoritet kishte në krah të tij mbeshetjen e plotë dhe të gjithanshme të popullit shqiptar, të medjas, të partive politike të opozitës, madje dhe të strukturave të vëçanta të shtetit. Ishte një manifestim i shkëlqyer tolerance, bashkëjetese, integrimi e solidariteti. Ndaj, mendoj se evokimi me këtë sens të këtij realiteti të para 13 vjetësh, do të ishte një shërbim i mirë në rrugën integruese Euroatlantike që ka hyrë Shqipëria. Por kjo u harrua nga të gjithë, madje dhe nga vet OMONIOIA apo PBDNJ-shi. Top Channel-i që e përkujtoi, u nis nga paragjykimet e njohura nacionaliste të fillim shkullit të kaluar dhe të luftës së ftohtë, të trajtimit të minoritetit etnik grek në Shqipëri si një “kal-troje në shërbim të synimeve aneksoniste greke ndaj Shqipërisë”.

Kurrorëzimi i këtij argumenti të vjetër ishte deklarata “e re” e kryebashkiakut të Himarës dhe nënkryetarit të OMONIAS Vasil Bollano. Siç mësohet, në këtë emision u shkeput një pasazh nga një intervistë e Bollanos së para dy muajve ku thotë se “... di që OMONIA e ka kërkuar vazhdimisht atë. Ne nuk duam më shumë se ç’kërkon Shqipëria për Kosovën. Kjo është në të mirë të Ballkanit dhe të pakicave greke në Shqipëri”. (!?)

E gjithë kjo, përvoja e djetëvjeçarit të shkuar, bashkë me përpjekje të tjera në medjat shqiptare për të parë Greqinë si një vend dashakeq dhe jo miqësor ndaj Shqipërisë, krijon arsye të mjaftueshme për të ngritur pikëpyetje dhe pikëçuditëse, në lidhje deklaratën e Bollanos. Pse të nësërmën e emisionit “Excluzive”, Bollano doli në

“News 24” dhe nuk përgënjeshtroi asgjë nga ato që kishte thenë, sipas tij, para dy muajsh? Pse vetëm pas disa ditësh ai u mundua të thotë se me deklaratën e tij është abuzuar, se ai foli për të drejtat e njëriut sipas konventës kuadër etj. Se pa që nga deklaratat e tij u distancuan me radhë deputeti i zonës Peçi, sekretari i përgjithshëm i PBDNJ-së, Solis dhe (nën zë) kryetari OMONIAS, Jani. Pse zgjodhi mjete publike periferike dhe jo zyrtarisht apo në medjat që abuzuan me të. Pra, nesë është i vertetë fakti i abuzimit me deklaratën e tij bëhet edhe më e çuditshme heshtja e tij ndërkohë që marrin dhenë reagime dhe qëndrime të ashpra të politikës dhe të opinionit publik shqiptar. Aq me keq që në qëndër të vemendjës së këtyre reagimeve nuk është thjeshtë Bollano, por gjithë minoriteti grek, historia, të drejtat dhe realiteti i tij, si dhe strukturat politike përfaqësuese të tij në Shqipëri. Vihet në qëndër të vemendjës Greqia për të cilën të gjitha qarqet nacionaliste në Shqipëri “gjejnë” në këtë deklaratë një argument më shumë “për të provuar armiqësinë greke ndaj Shqipërisë”. Pra, kemi kulmimin e një stuhie të re antigreke. Në të përfshihen opinionit publik Shqiptar. (Vetëm në ditën e parë pas publikimit të deklaratës, në *site*-n “Forum” në internet janë regjistruar mbi 145 reagime, me dhe pa emer, por me qëndrime nga më ekstreme ndaj çdo gjëje greke. **Këtu qëndron edhe dallimi i madhë me situatën e krijuar më 1994**). Përfshihen segmente të politikës deri te parlamenti. Në reagimet e tyre vihet re e njëjta gjatësi vale me publikun anonim, pavarësisht nga elokuenca e tyre politike.

Por për çudi, në këtë “stuhi” nuk përfshihen strukturat kopetente shtetërore për të vertetuar realitetin e kësaj deklarate dhe për të marrë masat e duhura. Aq më tepër kur shikohet që, qoftë si “shashkë”, qoftë si “e vertetë” ajo po shndërrohet në një alkimi e keqe që çon në marginalizimin e minoritetit grek në Shqipëri dhe ç’integrimin e tij nga shoqëria shqiptare. Kthehet në një proces demonizimi të këtij minoriteti dhe Greqisë në mjedisin shqiptar. Madje, në funksion të këtij qëllimi frymëzuesit e tij nuk pranojnë të venë re se midis konceptit “pavarësi” (të Kosovës) dhe “autonomi” (të Vorio Epirit) nuk ka asnjë ngjashmëri. Gjithashtu, nuk mund të mos vihet re se ndërsa synohet që “deklaratat” e Bollanos të konsiderohet si një përpjekje për të venë shkopinj nën rrota proceseve në Kosovë, qëllimi i vertetë është defaktorizimi etnik dhe politik i minoritetit grek në Shqipëri përballë shumëfishimit të energjive për promovimin e “problemit çam” dhe paralelizmit me këtë minoritet, realitete që në fakt nuk kanë asnjë lidhje.

Po ashtu sjelljet e fundit politike të Bollanos ngrenë edhe një pikëçuditje tjetër. Pas fitimit të mandatit të parë, ai nuk guxonte të pranonte në publikun shqiptar përkatësinë greke për vete dhe për komunitetin e Himarës. Fillimin e fushatës së tanishme elektorale ai e nisi me sjellje totalisht të kundërta dhe e përfundoi fushatën duke falënderuar Berishën për fitorën e tij.

Pikëpyetja tjetër lidhet me faktin që qëndrimin e vet Bollano e transmeton si qëndrim të OMONIAS. Ajo, që nga koha e krijimit si përfaqësues politik i minoritetit etnik grek në Shqipëri, kurrë nuk ka mbeshtetur në mënyrë zyrtare qëndrime që Bollano kërkon t’i atribujë me deklaratën e vet.

Kështu, në fillim të 1992, OMONIA nuk zyrtarizoi deklaratën e deputetëve të vet në parlament, deklaratë e cila thoshte që në rast se OMONIA nuk do të pranohej si subjekt elektoral për zgjedhjet e marsit 1992, atëherë minoriteti grek do të ishte i detyruar të kërkonte rishikimin e statusit të tij në Shqipëri. Po ashtu në Konferencën e OMONIAS të 10 prillit të 1994, rra në heshtje kërkesa e një grupi delegatesh, që eksponentë të OMONIAS, para se të bënin publike dhe në emer të saj, pikëpamjet personale për “autonomi”, t’i shtronin ato për aprovim në organin më të lart vendimarrës të organizatës, ashtu siç parashikon statuti i saj. Në fillim të 1999-ës, vet Bollano, i porsa ardhur në udhëheqjen e OMONIAS, u rreshtua kundra një deklarate të Këshillit të

Përgjithshëm të saj, edhe pse ishte në përgjigje të deklaratës së presidentit Clinton për barasvlerë të të drejtave të njëriut në Kosovë dhe të minoritetit grek në Shqipëri. (!!!) Në këtë pikë tërheqim vëmendjen duke theksuar se do të ishte në nderin e Bollanos, apo të cilitdo tjetër, që para se të konsumonte në publik qëndrime të tilla, të luftonte, që, duke respektuar kushtetutën e vendit dhe aktet ndërkombëtare, ato të bëheshin teza programore të OMONIAS dhe të PBDNJ-së. Tani ato janë thjeshtë abuzive dhe kundër interesave të vet minoritetit. Aq më tepër që institucionet përfaqësuese të minoritetit grek edhe pse po bejnë dhjetë vjet në pushtet nuk janë në gjendje të detyrojnë qeveritë shqiptare t'u sigurojnë femijve minoritarë në shkollat publike në gjuhën amtare, tekstet në gjuhën e tyre.

I meshojmë kësaj ideje se edhe sot, pas kaq vitesh, nuk mund të mos vemë në dukje se si zanafillë e gjithçkaje të zezë në jetën e minoritetin grek në pluralizmin shqiptar, (të cilën e evokoi nga e kundërta kanali televiziv Top Channel), ishte një deklaratë personale i një drejtuesi lokal të OMONIAS në një gazetë provinciale dhe krejt anonime të Greqisë. Edhe ajo deklaratë thoshte se gjoja OMONIA, atëherë në një moshë fare të re, “luftonte për bashkimin e Vorio Epirit me Greqinë”. (!!!) Deklarata u bë publike me shumë shpëjtësi dhe në nivele të larta, pak para se parlamenti shqiptar të vendoste për fatin e OMONIAS për të qenë ose jo subjekt elektoral. Deputetet e OMONIAS u thirren me urgjencë në ambasadën amerikane dhe iu kërkua të distancohen nga një deklaratë e tillë. Distancimi ndodhi po atë ditë në sallën e parlamentit edhe pse pritej e kundërta. Megjithatë asgjë nuk ndryshoi në unitetin parlamentar midis së majtës dhe të djathtës, të krijuar pas publikimit të deklaratës. OMONIA u quajt “kal troje i Greqisë”.

E vertetë është gjithashtu se për të gjithë veprimtarinë “nacionaliste” të grupit të atëhershëm në udhëheqje të OMONIAS, strukturat kopetente të shtetit shqiptar kishin informacion të plotë. Megjithatë “udhëheqësve” nuk u hynte gjemb në kembë, ndërsa minoritarët e thjeshtë që u shkonin nga pas, hanin shkopinj e gomës. Po ashtu, për evidentimin e “nacionalizmit” të minoriteti grek dhe të vet Greqisë, ishte shpesh e domosdoshme edhe sakrifica shqiptare. Në incidentin e Peshkëpisë, p.sh, nuk duhen harruar faktet e sjella nga hetimi. Në kundërshtim me ligjin, rekrutet u çuan në kufi para se të kryenin betimin luftarak. Rrjedhimisht nuk u lëjohej përdorimi i armëve luftarake. Po ashtu reparti i Peshkëpisë ku ata u instaluan ishte pa ndërlidhje me qëndrën dhe fletët e procesverbaleve të ditëve para incidentit mungojnë.

Si përfundim, rezultati i provuar në praktikë është se kjo veprimtari “nacionaliste” i dha “të drejtën” shtetit të përballojë masën masën e minoritetit grek në marrëdhënie dhune të njëanshme. Rrugëdalja e vetme për të ishte ikja drejt Greqisë. Statistikat tregojnë se numri i anëtarëve të minoriteti grek që morën rrugën e migrimit drejt Greqisë gjatë kësaj periudhe është pothuaj dyfishi i numrit të atyre që u larguan pas vendosjes së kufijve. (për periudhën 1912-1945 numrin është rreth 20 mijë veta) Madje në dallim nga periudha e atëhershme që iknin vetëm burrat, tani flitet jo për emigracion por për ikje kolektive e familjare.

Ndërkohë, disa nga këta “drejtues nationalist” të OMONIAS u “akuzuan” nga struktura të shtetit shqiptar si “spiun të grekut”. Të njëjtat struktura, nga frika se këta “spiun” do të shndërroheshin në simbole nacionalizmi dhe irredentizmi grek, i dogjën duke iu publikuar pseudonimet që kishin në strukturat e shërbimeve sekrete shqiptare. Një pjesë tjetër “u arratis” në Greqi. Të tjerë dolën përseri në krye të OMONIAS duke rrembyer flamurin e vizionëve evropiane të bashkëjetesës paqësore dhe vëllazërimit tradicional me popullin shqiptar. Të gjithë ama janë të pasur, vazhdojnë të udhëheqin ose riciklohen kohë pas kohe në drejtimin e minoritetit grek.

Panajot Barka 24.04.2007 u botua me datën 25.04.2007 fq 1-10 gaz Albania

Στην ALBANIA δημοσιεύτηκε με συντομεύσεις. Για το λόγο αυτό το έστειλα σε άλλη εφημερίδα, στην "ABC» και δημοσιεύτηκε στις 26.04.2007 χωρίς καμιά αλλαγή, όπως είναι εδώ

Ευχαριστώ για την κατανόηση.

Άρθρο σχετικά με τη «δήλωση» Μπολάνο.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ALBANIA, 25.04.07 με περικοπές, ενώ στις ABC και POLITIKA αντίστοιχα στις 26 και 28.04 χωρίς καμιά αλλαγή.

Την προηγούμενη Κυριακή, στις 22.04.2007 η εκπομπή «Exclusive» στην Tv Top Channel, υπό τον τίτλο, «Δούρειος Ίππος» επιδίωξε να υπενθυμίσει τα γεγονότα που οδήγησαν στις δυσκολότερες σχέσεις την Ελλάδα με την Αλβανία και το αλβανικό κράτος με την ελληνική μειονότητα στην Αλβανία. Πρόκειται για την 13^η επέτειο του επεισοδίου της Επισκοπής, το οποίο σημειώνει την απαρχή της αποκορύφωσης στην επιδείνωση των σχέσεων αυτών.

Εμείς, που προσωπικά βιώσαμε με πόνο και στωικότητα τα συγκεκριμένα γεγονότα, αναμέναμε η εκπομπή να έφερνε στην επικαιρότητα το πογκρόμ της κρατικής μηχανής εκείνης της εποχής κατά της ελληνικής μειονότητας. Η 22^α Απριλίου 1994 σημείωσε την αποκορύφωση της επιχείρησης των κρατικών δομών με επικεφαλής τη SHIK (μυστικές υπηρεσίες) κατά της ελληνικής μειονότητας. Πάνω από 250 στελέχη, διανοούμενοι και ιθύνοντες αυτής της μειονότητας προσήχθησαν στα αστυνομικά τμήματα. Μερικοί απ' αυτούς συνελήφθησαν. Πέντε φυλακίστηκαν και οδηγήθηκαν στο δικαστήριο. Δεκάδες σπύια λεηλατήθηκαν νυχτιάτικα. Βίαια και χωρίς κανένα πρακτικό λεηλατήθηκαν όλα τα γραφεία της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, τα αρχεία της οποίας δεν επιστράφηκαν ποτέ. Εκατοντάδες μέλη αυτής της μειονότητας, άντρες και γυναίκες υποβλήθηκαν σε αυθαίρετες ανακρίσεις, παραβιάζοντας όλα τα δικαιώματά τους, με στόχο την απόσπαση υπαγορευμένων δηλώσεων και μαρτυριών.

Εκείνο, που επίσης πρέπει να σημειωθεί ως κάτι ανεξίτηλο στη μνήμη και τη συνείδηση της ελληνικής μειονότητας είναι το γεγονός ότι είχε στο πλευρό της την ολόπλευρη υποστήριξη του αλβανικού λαού, των μίντια, των κομμάτων της αντιπολίτευσης, μάλιστα και μερικών κρατικών δομών. Ήταν μια λαμπρή εκδήλωση ανοχής, συμβίωσης και αλληλεγγύης. Γι' αυτό νομίζω ότι η υπενθύμιση υπό αυτό το σκεπτικό εκείνης της πραγματικότητας των πριν 13 χρόνων γεγονότων, θα αποτελούσε την καλύτερη συμβολή στην πορεία ευρωπαϊκής ένταξης που εισήλθε η Αλβανία.

Όμως αυτή η πραγματικότητα λησμονήθηκε απ' όλους, μάλιστα και από την ΟΜΟΝΟΙΑ ή και το ΚΕΑΔ. Το Top Channel που την υπενθύμιζε είχε ως σημείο αναφοράς τις γνωστές εθνικιστικές προκαταλήψεις στις αρχές του προηγούμενου αιώνα και κατά τον ψυχρό πόλεμο,- της αντιμετώπισης της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία ως τον «Δούρειο Ίππο στην υπηρεσία των ελληνικών σχεδίων προσάρτησης της Αλβανίας»

Για την επιτυχή στέψη του παλιού αυτού επιχειρήματος αξιοποιήθηκε «η νέα» δήλωση του δημάρχου της Χιμάρας και αντιπροέδρου της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, Βασίλη Μπολάνου. Όπως γίνεται γνωστό, στην εκπομπή αυτή αποσπάστηκε μια φράση από μια προ δύο μηνών συνέντευξη του κυρίου Μπολάνου που λέει ότι «...γνωρίζω ότι η ΟΜΟΝΟΙΑ έχει ζητήσει μόνιμως αυτό. Εμείς δε ζητούμε

περισσότερα απ' ό, τι η Αλβανία για το Κοσσυφοπέδιο. Αυτό είναι εις όφελος της Βαλκανικής και των ελληνικών μειονοτήτων στην Αλβανία» .(!?)

Αυτό, στο σύνολό της εμπειρίας των δέκα τελευταίων χρόνων, από κοινού με τις άλλες προσπάθειες των αλβανικών ΜΜΕ για να αντιμετωπίσουν την Ελλάδα ως μια κακόβουλη και όχι φιλική χώρα προς την Αλβανία, δημιουργεί ικανοποιητικές προϋποθέσεις για να εγερθούν ερωτηματικά και θαυμαστικά σχετικά με τη δήλωση Μπολάνο.

Την επόμενη της εκπομπής «Exclusive» ο Μπολάνος βγήκε σε ένα άλλο κανάλι και δεν διέψευσε τίποτε απ' όσα είχε αναφέρει, σύμφωνα με τον ίδιο, πριν δύο μήνες. Γιατί μόνο μετά από μερικές μέρες επιδίωξε να πει ότι η δήλωσή του παραποιήθηκε, διότι, σύμφωνα με το Μπολάνο, αυτός μίλησε για τα ανθρώπινα δικαιώματα βάση της Σύμβασης Πλαίσιο κλπ; Μήπως επειδή αποστασιοποιήθηκαν από τη δήλωσή του ένας μετά τον άλλο ο βουλευτής της περιοχής Πέτση, ο Γενικός Γραμματέας του ΚΕΑΔ, Σόλης και (με μισόλογα) ο πρόεδρος της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, Γιάννης. Γιατί για τη διάψευση αυτή ο Μπολάνος επέλεξε περιφερειακά ΜΜΕ και όχι επίσημα ή και το ίδιο το κανάλι που καταχράστηκε τη δήλωσή του.

Λοιπόν, σε περίπτωση που πρόκειται πραγματικά για κατάχρηση τότε η σιωπή του Μπολάνου γίνεται πιο περιέργη αν έχουμε υπόψη το γεγονός ότι η αντιδράσεις των πολιτικών στη χώρα, των ΜΜΕ και του κοινού μεσουραρούν και είναι σκληρότατες. Τόσο το χειρότερο όταν στο επίκεντρό τους δεν βρίσκετε απλά ο Μπολάνος, αλλά όλη η εθνική ελληνική μειονότητα, η ιστορία, τα δικαιώματα και η σημερινή της πραγματικότητα καθώς και οι αντιπροσωπευτικοί της θεσμοί. Μπαίνει στο στόχαστρο η Ελλάδα κατά της οποίας οι εθνικιστικές ομάδες στην Αλβανία «βρίσκουν» στη δήλωση ένα επιπλέον επιχείρημα «για να αποδείξουν την ελληνική εχθρότητα κατά της Αλβανίας». Έχουμε λοιπόν την αποκορύφωση μιας νέας ανθελληνικής θύελλας.

Σ' αυτή τη θύελλα συμπεριλαμβάνεται η αλβανική κοινή γνώμη. (Μόνο την πρώτη ημέρα μετά την ανακοίνωση της δήλωσης στην αλβανική ιστοσελίδα «Forum» καταγράφηκαν 145 επώνυμες και ανώνυμες αντιδράσεις με τις πιο εξτρεμιστικές θέσεις προς καθετί ελληνικό. Εδώ θα πρέπει να αναζητήσουμε και τη μεγάλη διαφορά με το 1994). Συμπεριλαμβάνονται τμήματα της πολιτικής μέχρι τη Βουλή. Στις αντιδράσεις τους παρατηρείται το ίδιο μήκος κύματος με το ανώνυμο πλήθος, ανεξάρτητα από την λακωνικότητα της γλώσσας των πολιτικών.

Κατά περίεργο τρόπο όμως, στη συγκεκριμένη «θύελλα» δεν συμπεριλαμβάνονται η αρμόδιες κρατικές δομές, ούτε για την επιβεβαίωση της δήλωσης, ούτε για τη λήψη ανάλογων μέτρων. Τόσο το περισσότερο όταν διαπιστώνουν πως τόσο «ως κροτίδα», όσο και «ως πραγματική», η δήλωση μετατρέπεται σε μια κακή αλημεία που οδηγεί στην περιθωριοποίηση της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία, στην απόσπασή της από την αλβανική κοινωνία. Μετατρέπεται σε διαδικασία δαιμονισμού αυτής της μειονότητας και της Ελλάδας στην Αλβανία. Μάλιστα, στην υπηρεσία αυτού του σκοπού, οι εμπνευστές του δε δέχονται να παρατηρήσουν ότι ανάμεσα στην αντίληψη «ανεξαρτησία» (του Κοσσυφοπεδίου) και «αυτονομία» (της Βορείου Ηπείρου) δεν υπάρχει καμιά εγγύτητα. Επίσης, δεν μπορεί να μη προσέξει κανείς ότι ενώ επιδιώκεται ώστε η «η δήλωση» Μπολάνο να αντιμετωπισθεί ως προσπάθεια τρικλοποδιάς των εξελίξεων στο Κοσσυφοπέδιο, ο πραγματικός σκοπός είναι η εθνική και πολιτική υποβάθμιση και

αποδιάρθρωση της εθνικής ελληνικής μειονότητας στην Αλβανία, έναντι του πολλαπλασιασμού των ενεργειών για την προβολή «του τσάμικου ζητήματος» και τον παραλληλισμό αυτού με την ελληνική μειονότητα, πραγματικότητες οι οποίες στην ουσία δεν έχουν καμιά σχέση.

Επίσης, η πρόσφατη πολιτική συμπεριφορά του Μπολάνου εγείρει και ένα ακόμα ερωτηματικό. Μετά τη νίκη στην πρώτη θητεία ο Μπολάνος δεν τολμούσε να αναφέρει στο αλβανικό κοινό την ελληνική εθνικότητα, τόσο για τον ίδιο όσο και για την κοινότητα της Χιμάρας. Η έναρξη της πρόσφατης εκλογικής εκστρατείας έγινε με ένα εντελώς αντίθετο τρόπο, ενώ ολοκληρώθηκε με ευχαριστίες προς το Μπερίσια για τη νίκη του.

Το άλλο ερώτημα σχετίζεται με το γεγονός ότι την προσωπική του θέση την μεταφέρει ως θέση της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Εκείνη, από τότε που ιδρύθηκε ως πολιτικός εκπρόσωπος της εθνικής ελληνικής μειονότητας, δεν έχει υιοθετήσει ποτέ κατ' επίσημο τρόπο, θέσεις που ο Μπολάνος της αποδίδει.

Έτσι, στις αρχές του 1992, η ΟΜΟΝΟΙΑ δεν υιοθέτησε επίσημα τη δήλωση των βουλευτών στη Βουλή, η οποία έλεγε ότι σε περίπτωση που στην ΟΜΟΝΟΙΑ δεν θα αναγνωρισθεί το δικαίωμα εκλογικού φορέα στις εκλογές του Μάρτη 1992, τότε η ελληνική μειονότητα θα είναι αναγκασμένη να ζητήσει την επανεξέταση του καθεστώτος της στην Αλβανία. Επίσης, στη Συνδιάσκεψη της ΟΜΟΝΟΙΑΣ της 10^{ης} Απριλίου 1994, έπεσε στο κενό το αίτημα μερικών αντιπροσώπων ώστε στελέχη της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, πριν δημοσιοποιήσουν ως της οργάνωσης τις προσωπικές τους θέσεις για «αυτονομία», θα πρέπει να τις θέσουν προς έγκριση στο ανώτατο αρμόδιο όργανο, τη Γενική Συνδιάσκεψη, -όπως προβλέπει και το καταστατικό της.

Στις αρχές του 1999, ο ίδιος ο Μπολάνος, ο οποίος μόλις είχε αναδειχτεί στέλεχος της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, τάχτηκε κατά ψηφίσματος του Γενικού Συμβουλίου της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, το οποίο ψήφισμα ήταν μάλιστα σε ανταπόκριση της δήλωσης του προέδρου Κλίντον για την ισότητα ανάμεσα στα ανθρώπινα δικαιώματα στο Κοσσυφοπέδιο και την ελληνική μειονότητα στην Αλβανία. (!!!)

Στο σημείο αυτό επισύρουμε την προσοχή τονίζοντας ότι θα ήταν προς τιμή του Μπολάνου, ή οποιουδήποτε άλλου, ώστε πριν καταναλώσουν στο κοινό τέτοιου είδους θέσεις, να αγωνιστούν, σεβόμενοι το σύνταγμα της χώρας και τις διεθνείς συμβάσεις, για την υιοθέτηση αυτών ως προγραμματικές θέσεις πρώτα από την ΟΜΟΝΟΙΑ και το ΚΕΑΔ. Στην προκειμένη περίπτωση είναι απλώς καταχραστικές και στρέφονται κατά των συμφερόντων της ίδιας της μειονότητας. Τόσο το χειρότερο όταν οι αντιπροσωπευτικοί θεσμοί της ελληνικής μειονότητας, αν και συμπληρώνουν δέκα χρόνια στην εξουσία δεν είναι σε θέση να αναγκάσουν τις αλβανικές κυβερνήσεις ούτε για να εξασφαλίσουν στους Έλληνες μειονοτικούς μαθητές στα δημόσια σχολεία στη μητρική γλώσσα, σχολικά βιβλία στη μητρική τους γλώσσα.

Εμμένουμε στη ιδέα αυτή διότι και σήμερα, μετά από τόσα χρόνια, δεν μπορεί να μη παρατηρήσουμε ότι ως αφετηρία στην πιο σκοτεινή στιγμή στη ζωή της ελληνικής μειονότητας κατά την περίοδο του αλβανικού πλουραλισμού (την οποία υπενθύμισε αντίστροφα το Top Channel) χρησίμευσε μια δήλωση ενός τοπικού παράγοντα της ΟΜΟΝΟΙΑΣ σε μια περιφερειακή και ανώνυμη ελληνική εφημερίδα. Και εκείνη η δήλωση έλεγε ότι δήθεν η ΟΜΟΝΟΙΑ, τότε σε πολύ νεαρή ηλικία, «αγωνίζονταν για την Ένωση της Βορείου Ηπείρου με την Ελλάδα». (!!!). Η δήλωση πήρε γρήγορα διαστάσεις και σε υψηλά και σημαντικά επίπεδα. Αναμένονταν τότε ώστε η Βουλή να αποφάσιζε αν θα ήταν ή όχι

εκλογικός φορέας η ΟΜΟΝΟΙΑ. Οι βουλευτές της ΟΜΟΝΟΙΑΣ εκλήθησαν αμέσως στην αμερικανική πρεσβεία. Ζητήθηκε απ' αυτούς να αποστασιοποιηθούν. Η αποστασιοποίηση έγινε με δήλωση την ίδια μέρα στη Βουλή, ενώ ουσιαστικά αναμενότανε το αντίθετο. Παρόλα αυτά τίποτε δεν άλλαξε στην εθνική κοινοβουλευτική ενότητα μεταξύ δεξιάς και αριστεράς, που προκάλεσε η συγκεκριμένη δήλωση του τοπικού στελέχους της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Συνεπώς η ΟΜΟΝΟΙΑ ανακηρύχτηκε «Δούρειος Ίππος»

Αποτελεί επίσης, αλήθεια το γεγονός ότι για όλη την «εθνικιστική» δραστηριότητα της τότε ηγετικής ομάδας της ΟΜΟΝΟΙΑΣ, οι αρμόδιες δομές του αλβανικού κράτους διέθεταν πλήρη ενημέρωση. Παρόλα αυτά «στους ηγέτες» δεν έμπαινε ούτε αγκάθι στο πόδι τους, ενώ οι απλοί Έλληνες μειονοτικοί που τους ακολουθούσαν δέχονταν τα γκλομπς. Επίσης, για την καλύτερη προβολή του «εθνικισμού» της ελληνικής μειονότητας και της ίδιας της Ελλάδας, ήταν συχνά αναγκαίες και αλβανικές θυσίες. Για το επεισόδιο της Επισκοπής, λ.χ, δεν πρέπει να λησμονηθούν μερικά στοιχεία που προέκυψαν από τις ανακρίσεις. Παραβαίνοντας τον νόμο, οι νεοσύλλεκτοι συνοριακοί μεταφέρθηκαν στα σύνορα πριν ορκισθούν. Συνεπώς δεν επιτρέπονταν σ' αυτούς η χρήση πολεμικών όπλων. Επίσης, το στρατιωτικό τμήμα της Επισκοπής όπου εγκαταστάθηκαν δεν είχε καμία επικοινωνία με το κέντρο του, ενώ τα πρακτικά των ημερών λίγο πριν το επεισόδιο έχουν εξαφανιστεί.

Σαν αποτέλεσμα, η «εθνικιστική» δράση των ηγετικών στελεχών της ελληνικής μειονότητας, έδωσε κάθε «δικαίωμα» στο κράτος να αντιμετωπίσει την κοινότητα της ελληνικής μειονότητας με μονόπλευρη βία. Μονόδρομος για εκείνη ήταν η φυγή προς Ελλάδα. Τα στατιστικά στοιχεία μαρτυρούν ότι ο αριθμός των μελών της ελληνικής μειονότητας που πήραν το δρόμο μισεμού προς Ελλάδα την περίοδο αυτή ήταν περίπου ο διπλάσιος εκείνων που έφυγαν από τον τόπο τους μετά την οριοθέτηση των συνόρων. (Για την περίοδο 1912-45 αριθμούνται γύρω στις 20 χιλιάδες άτομα). Μάλιστα, διαφορετικά από κείνη την περίοδο που έφευγαν μόνο άνδρες, τώρα πρόκειται για ομαδική οικογενειακή φυγή.

Ωστόσο, μερικοί από αυτούς τους «εθνικιστικούς ιθύνοντες» της ΟΜΟΝΟΙΑΣ «κατηγορήθηκαν» από τις αλβανικές κρατικές δομές ως «πράκτορες των Ελλήνων». Οι ίδιες δομές, φοβούμενες ότι «οι πράκτορες» αυτοί θα μετατρέπονταν σε σύμβολα του ελληνικού εθνικισμού, τους έκαψαν αποκαλύπτοντάς τους τα ψευδώνυμα που είχαν στην υπηρεσία των αλβανικών μυστικών υπηρεσιών. Ένα άλλο τμήμα αυτών «δραπέτεψε» στην Ελλάδα. Οι υπόλοιποι, άλλαξαν θέση 180 μοιρών, άδραξαν τη σημαία των ευρωπαϊκών οραμάτων για ειρηνική συνύπαρξη και παραδοσιακή αδελφοσύνη με τον Αλβανικό λαό και βγήκαν ξανά επικεφαλής της ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Όλοι τους όμως είναι πλούσιοι. Συνεχίζουν να καθοδηγούν ή να επανακυκλώνονται κατά καιρούς στην διοίκηση της ελληνικής μειονότητας.

Του Π. Μπάρκα.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ALBANIA, 25.04.07 με περικοπές, ενώ στις ABC και POLITIKA αντίστοιχα στις 26 και 28.04 χωρίς καμιά αλλαγή.

Nga Panajot Barka **Në pritje të barbarëve, apo barbarët mbëten vetëm**

17.10.2007

Po të ishte gjallë autori i poezisë filozofike “Në pritje të barbarëve” (e cila na përshkruan një shtet të mirëorganizuar por në krizë të thellë e që shikonte zgjidhjen tek ardhja e barbarëve), në kushtet aktuale të Shqipërisë me siguri që do të shkruante, “Barbaret mbeten vetëm”. Dhe do ta kishte fjalën për shtetarët dhe politikanët tanë, të cilët për hir të interesave të vogla meskine e çojnë këtë vend në udhëkryqe e qorrsoqaqe pa rrugëdalje, të bindur se do të vijnë “perendimoret”, t’i marrin nga dora t’i kthejnë në “rrugë të mbarë”. E ata, në rol femijësh, të binden për pak kohë deri te zullumi i radhës. Ky mentalitet u ka krijuar bindjen e të qenit faktorë politikë të pazëvendësueshëm në një vend, që, sipas mendimit të tyre, përbën qendrën e botës e ku të gjithë ndërkombëtarët kanë përqendruar vëmendjen e tyre për çdo moment.....

Por, “perendimoret” nuk u duken kësaj here.... Dhe kjo ndodh për herë të parë, jo vetëm në periudhën post komuniste, por që atëherë kur doli në dritë çështja e shtetformimit të shtetit Shqiptar. Vertet, Oli Rehn, Doris Pack, Solana “kanë harruar” ku bie Shqipëria. Ambasadori i OSBE-s në Tiranë e kyçi derën. Ambasada Amerikane “është” pa ambasador. Diplomatat e tjerë Perendimorë në kryeqytetin e shqiptonjave janë bërë memecë dhe gjithë sy e vesh ndjekin “zhvillimet” e ndodhura pa ata dhe mundohen t’i kuptojnë ato. Konstatojnë çvlerësimin ekstrem të politikanëve tanë, pa pikë integriteti moral e politikë, pa pikë përgjegjesie për sovranitetin e shtetit dhe respektin e ligjeve. Perendimoret as qajnë e as qeshin me tragjikomizmin e politikanëve tanë. Shikojnë me habi dhe venë në lëvizje gjithë intuitën për të kuptuar ku mbarojnë intersat personale dhe ku fillon respekti i ligjit dhe i shtetit, të kuptojnë raportet midis atyre që mendojnë, atyre që thonë, atyre që bejnë dhe atyre që duan këta qeratenj politikanë shqiptar. Habia shtohet kur secili nga tanët u shkon perendimorëve nga pas u qahet për kolegët e vet, ose flet për rrezikshmerinë e tyre po nuk u morrën parasysh nga perendimoret “direktivët” e tij. Ose, arrijnë të kërcenojnë për destabilitet politik vendor e rajonal. Harrojnë ligjet, shtetin, kushtetutën.... interesat e verteta të vendit. Gjithçka me shpresë se do të tregohen me të devotshëm dhe më të besuar ndaj perendimit. Shpesh janë po ata, që deri dje të ngopur nga pushtetit dhe të etur për zullume politike me definicion ekonomik për vete dhe rrethin etij të ngushtë, i shikonin perendimorët dhe ndërkombëtarët si pengësë dhe ngatrestarë në “punët e brendshme” të shtetit....

Nga ana tjetër politikanët tanë kërkojnë të zbulojnë dhe çfarë kërkohet prej tyre nga Perendimoret. Mjaft që të jenë të pëlqyeshëm për ta, pa në djall të shkojnë interesat e vendit... Priten gjatë direktivën për emrin e presidentit konsensual (një propozim i vjetër i perendimorëve për të kapërxyer zgjedhjet e parakohshme). Kryetarë partish, politikanë të thjeshtë, analistë, popull i thjeshtë e kishin kthyer në devizë që ky emer do të dalë nga “X” apo “Y” derë. Por nuk ndodhi. Dhe politikanët e një vendi i shquar në idololatrizmin e tij, prodhuan për kreun e shtetit një listë emrash me anonimatë. (Kuptohet, kushdo që të ishte nga këta të mund të përdorej lehtësisht për qëllimet e ditës dhe personale të politikës). Kalkulimet për president nuk kanë asgjë të përbashkët me postin primat të shtetit. Por shikohet qartë një pazar “gabi” që zbulon edhe më thelbin e politikës. Ndërgjegja dhe vullneti politikë i deputetëve dhe politikanëve tanë përcaktohet nga mënyrat se si do ta përdorë votën që të mund të mbijetojë në politikë apo të mbrojë interesat e veta ekonomike. Udhëheqësit politikë në mazhorancë kërkojnë t’u imponojnë atyre mënyrën e votimit duke përdorur si mjet presioni dosjet e trasha me pisllqe e afera korruptive.

Por kurrë ata nuk mund të humbasin pikën e referimit që janë Perendimoret. Pra “vullnetin” e tyre kërkojnë ta kalkulojnë me “deshirat” e Perendimorëve. Teza që u duket më e përshtatshme është ajo që nuk duhet të shkojë vendi në zgjedhje të parakohshme. Dhe këtë tezë e përkrah, bile më me fanatizëm edhe opozita. (Pavarësisht se edhe për këtë Perendimoret heshtin.) Deri këtu arrin shtrëmbërimi i funksionit politik i opozitës. Një parti politike krijohet dhe synon të marri pushtetin. Opozita jonë edhe pse deklaron se e humbi pushtetin pavarësisht se ka më shumë vota se pozita, edhe pse gjithë ditën deklaron se kjo mazhorancë nuk qeverisë dot dhe e ka furtur vendin në një qerthull krizash, edhe pse e akuzon mazhorancën se kërkon të nënshtrojë shtetin me pushtetin e vet politik, prap deklaron se është për shmangjen e zgjedhjeve të parakohshme. Madje duket se ka bindur edhe elektoratin me tezën se zgjedhjet e parakohshme nuk i duan as perendimoret. Dhe nuk kupton se kështu është në kundërshtim me misionin e vet. Nuk e kupton se një sjellje e tillë do ta shndërrojë procesin e riringritjes së vet pas konsumit që pesoi në qeverisje, në një kalbje të ngadaltë dhe pa kthim. Fakti që në këto momente nuk vepron si opozitë por si një forcë që kërkon të shtyjë ditët me kompromise të vogla dhe arna politike, përbën një tregues domethenës.

Por zgjedhje të parakohshme duket se i parapëlqen udhëheqësi i mazhorancës. Ai konstaton me kënaqësi se, në kushtet e një ligji elektoral lehtësisht abuzues dhe të “indiferencës” së Perendimorëve, zgjedhjet do t’i rifitojë me mënyrën që di ai dhe që e garantojnë predispozitat e lartëpërmendura. Në këtë mënyrë, ai shtyn pushtetin edhe katër vjet të tjera. Madje, pas kësaj mund t’i fal opozitës presidentit konsensual nga radhet e saj dhe i heq çdo të drejtë për t’u ankuar. Fitorën e dytë radhazi e përdor si argument për të bindur faktorët e tjerë për kredibilitetin e vet politik. Më këtë rast heq qafe të gjithë opozitarët e brendshëm dhe siguron prej të tjerëve devotshmeri që të ketë duart e tij më të lira për çdo veprim.

Por zgjedhjet e parakohshme përbejnë një domosdoshmeri. Jo thjesht si një fakt për t’u krijuar bindjen politikanëve tanë se nuk është e vertetë se vullneti i tyre i pistë qëndron mbi ligjin dhe kushtetutën. Zgjedhjet do të shërbejnë si një mjet për të shoshitur këtë sistem politik, për të krijuar bindjen në popull se ka në dorë ai të përcaktojë se kë zgjedh për ta udhëhequr dhe jo manipulorët e vullnetit të tij zgjedhor. Zgjedhjet vertet mund të duken si një fund i tmerrshëm, por është e sigurt se e shpetojnë vendin nga një tmerr pa fund. Dhe pikë së pari nga ata politikanë që për gjithë tranzicionin e monopolizuan politikën dhe e aplikojnë si tmerr pa fund. Ky lloj tmerrri na shfaqet më së shumti në marrëdhëniet që ka krijuar shteti i politizuar i kësaj klase politike me qytetarët e vet. Ky lloj shteti në vend të mbrojtësit të interesave të qytetarit është kthyer në kundërshtar dhe shfrytëzues të tij. Shtetarët që përfaqësojnë këtë shtet po vjedhin haptas vlerat që qytetarët po krijojnë në emer të shtetit. Dhe po ky shtet i shtetarëve politikë nuk përbën asnjë garanci dhe siguri për qyterët e vet. Nuk i garanton gjerat elementare për të jetuar, punën ujin dritën, nuk i garanton qetësinë dhe barazinë para ligjit. Tani po i heq të drejtën dhe për të qenë pjesëmarrës në zgjedhjen e fatiot të vet.

P. Barka. 17.10.2007 Për gazetën ALBANIA

Nga Panajt Barka

Në mbrojtje të qytetarisë.

Letër e hapur, në përgjigje të 40 firmëtarëve të antiqytetarisë

09.05.2010 u botua me 11/05/2010

Emri im është Panajot Barka. Jam me kombësi greke. Kjo nuk më ka penguar të ndjek me vemendje të madhe zhvillimet në vend dhe të kontribuoj më sa mundem për dinjitetin dhe përparimin e vendit nënshkruar i të cilit jam.

Në këtë kontekst nuk mund të qendroj indiferent ndaj veprimit të anti intelektual të mundshëm të rreth 40 emrave të degjuar ose jo të kulturës së vendit tonë.

Në ditën e 9 të greves së urisë së 22 deputeteve dhe 180 qytetarëve, mes tyre dhjetra grave, dhe të protestave paqësore më masive të të gjitha kohrave të shtetit shqiptar, këta 40 emra të degjuar me një letër pjesë e arsenalit të demagogjisë populiste, i kërkojnë kryetarit të opozitës që ata të ndërpresin grevën e tyre. Kërkesa e tyre ka si shkak një arsye banale, abuzive dhe populiste. Bëhet gjoja në emër të heqjes së vizave për shqiptarët, si një akt, që sipas tyre, “na barazon me Evropën”.

Letra e tyre, fatkeqësisht tregon se telenti i tyre dhe investimi popullor e shtetëror për karrierën e tyre, nuk ka asnjë lidhje me intelektualizmin. Ata, njësoj si politikanët populist dhe abuziv me bollek në këtë vend, e shikojnë integrimin evropian të vendit në dimensionin pragmatist më vulgar të mundshëm, në të drejtën e qytetarëve shqiptarë për të lëvizur të lirë në Evropë. Një intelektual i vertetë do të ushtronte gjithë potencialin dhe kredibilitetin publik të tij për të fituar e drejta se të jesh i barabartë në Evropë duhet të instalosh një demokraci të vertetë dhe jo të ushtrosh pushtet me vota të vjedhura, dhe jo më edhe pas 20 vjetesh “demokraci” dhe në zemër të Evropës të mos kesh arritur nivelin e Afganistanit në konceptin e votës si themelin e demokracisë.

Nëse këta 40 emra do të pershkoheshin nga një fije intelektualizmi, do të kishin vendin tek ata grevist urie për të shprehur solidaritetin e tyre kauzës së grevisteve të urisë e cila ka në thelb një kërkesë që popujt e tjerë evropianë e kanë kapërxyer me dhjetra vjet më parë, lirinë e votës, si themel të demokracisë, transparencën mbi votën si parimin bazë të demokracisë.

Nëse këta 40 emra do ta quanin vetën sado pak intelektual do të rreshtoheshin jashtë derës së kryeministrit, presidencës ose parlamentit dhe për t’u kërkuar autoriteteve të larta të vendit, që të ndalnin këtë grevë urie duke plotësuar kërkesën e tyre për transparencën e zgjedhjeve, që edhe politika zyrtare duhet ta shoh si një akt civil dhe intelektual.

Nëse këta 40 emra do ta quanin vetën sado pak intelektual minimalisht do të heshtnin. Pavarësisht se edhe kështu bëhen indirekt pjesë krimi në dem të demokracisë. Por, ata u bënë pjesë e mekanizmit pushtetar që e quan normale qeverisjen me vota të vjedhura, qeverisjen korruptive, qeverisjen që hesht para një greve urie nga më masivet dhe me të gjata në botë.

Nëse këta 40 emra do ta quanin sado pak vetën intelektual, do të kishin sy e vesh për të parë se ç’po ndodh tek bulevardi “Deshmoret e Kombit”. Ata në mos do të bashkoheshin me ata dhjetra mijra demonstruesish, në mos nuk do të solidarizoheshin e do t’u jipnin kurajo dhjetrat e grevisteve të urisë, në mos do të hipnin në podjumin për të mbajtur një fjalim në emër të lirisë e të demokracisë, apo të mirrinin edhe ata rrugën e “Çadrës së Lirisë dhe Demokracisë” në asnjë mënyrë nuk u lejohet t’i quanin ata një grusht njerëzish që pengon integrimin evropian e vendit. Aq më keq për ta kur në atë çadër janë deputetë, artistë, inxhinierë, ushtarakë, studentë....

Vepra intelektuale e tyre u shumëzua me zero nga akti sublim i ELSA LILËS. Është vertetë turp që më 2010 një popull i terë të harxhojë energjitë e veta në greva urie dhe demonstrata masive dhjetra ditore dhe perse, për gjera elementare por themelore. Elementare se në ndergjegjen e popujve të tjerë bëjnë pjesë në arsenalin e reflekseve biologjike janë pjesë e natyrës njerëzore, ndersa tek ne pjesë e makuterisë së pushtetit që provokon akoma dhe rreagimin e natyrës, pjesë e bajraktarizmit mesjetar. Është themelore se vota e lirë është mekanizmi i ekulibrit demokratik të një populli. E pra këta 40 emra do të ishin sadopak intelektual do të dinin të orientoheshin. Do t'u kundërvihishin atyre faktorëve që detyrojnë këta njerëz në veprime sublime për të arritur gjera aq të thjeshta për natyrën njerëzore dhe demokracinë. Jo, ata 40 emra nuk mund të quhen intelektual. Ata u bënë pjesë e mekanizmit që kërkon të gjunjëzojë një popull. Ata u bënë pjesë e mekanizmit që e do një popull turmë të manipulueshme. Ata u bënë pjesë e mekanizmit që nuk do një popull të frikësuar dhe trembet kur shikon se ai e vret frikën. Akti i tyre është një ogur i keq. Tregon se Haxhiqamilismi nuk ka vdekur. Ai shfaqet çdo herë, me kullaro apo pa kullaro, kur pragmatizmi vulgar ballafoqohet me vlera dhe aspirata. Me atë letër ata barazuan intelektualizmin e tyre me “dum bab-zmin” haxhiqamilian. E mira është që uragani i protestës popullore t'i lerë mënjane si kallamishtet në një shtrat lumi dhe zëri i Elsës t'u shandazhojë ndergjegjen e brejtur nga pragmatizmi vulgar i një të vedksmi të rendomtë. Shpirti i Elsës dhe akti i saj të vrasë përfundimisht frikën e çdo shqiptari të thjeshtë dhe të mbeshjtjellë e të prekë frymën humane e intelektuale të vertetë të shoqërisë shqiptare.

Ju faleminderit

Gjirokastër 09.05.2010

Doc.Dr. Panajot Barka U botua tek Shekulli dhe tek Albania te marten me date 11/05/2010 dhe u komentua tek top story te enjten 13.05.2010. Eshte shkrimi qe ka bere me shume pershtypje se te gjitha shkrimet e tjera

